



Arrest

nr. 53 566 van 21 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 10 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GONÇALVES SOARES loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 10 augustus 2009 het Rijk binnen en diende op 11 augustus 2009 een asielaanvraag in. Op 24 augustus 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Kandze in de prefectuur Kandze, provincie Sichuan.

U verklaarde dat u sinds 2002 in Chengdu woonde en werkte. Tijdens de protesten in Tibet in 2008 werden vele mensen uit Kandze en andere regio's gearresteerd en vervolgens opgesloten in Chengdu. Aangezien u de gevangenen van Chengdu kende en een beetje de Chinese taal machtig was, zag u het als uw plicht om de familieleden van de gevangenen die op bezoek kwamen hierbij te helpen. Zelf hebt u nooit politieke activiteiten ondernomen. Op 12 maart 2009 werd u samen met drie mensen uit Amdo gearresteerd en 10 dagen opgesloten omdat u deze drie mensen hielp bij het bezoeken van een politieke gevangene. De politie wilde van u weten hoe u deze mensen uit Amdo kende. Het is namelijk verdacht als mensen anderen helpen die niet van dezelfde stad afkomstig zijn. Na uw vrijlating heeft de politie van Chengdu contact opgenomen met de politie van Kandze. Ze wilden meer informatie over wie u was en waarom u zoveel mensen hielp. Iemand uit Kandze heeft uw broer hiervan op de hoogte gebracht en zei dat het beter was dat u het land zou verlaten. Een zakenrelatie van uw overleden echtgenoot, wonende te Drango, regelde voor u een smokkelaar. Op 10 augustus 2009 reisde u met een vals paspoort van Chengdu naar een andere, voor u onbekende, luchthaven. Daar moest u overstappen om vervolgens naar een onbekend Europees land te reizen. Van daaruit werd u per auto naar België gebracht waar u op 11 augustus 2009 asiel aanvraag bij de Belgische overheid. U legde ter staving van uw asielaanvraag volgende documenten neer: een Chinese identiteitskaart, drie foto's, een medisch attest en een kopie van uw regularisatieaanvraag 9ter.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden verleend. Zo stelt het CGVS vast dat uw verklaringen niet in overeenstemming zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier (zie blauwe map). Uit die informatie blijkt dat u in de Volksrepubliek China over een eigen paspoort beschikte, in tegenstelling tot wat u meermaals zelf verklaarde (zie gehoorverslag CGVS p.7, 9 en 10). U verklaarde nooit over een eigen paspoort te hebben beschikt. U verklaarde dat u met een vals paspoort reisde. De smokkelaar zei u zich voor te doen als Zhang Yan, 46 jaar oud (zie gehoorverslag CGVS p.8). Echter, uit de informatie waarnaar hierboven al is verwezen, blijkt dat u met uw eigen paspoort een visum voor Polen is uitgegeven (zie blauwe map). Aldus bestaat het vermoeden dat u legaal en met uw eigen paspoort en een Pools visum naar Europa reisde alvorens in België asiel aan te vragen. Dit vermoeden wordt bevestigd door het gegeven dat u bij uw aankomst in België dadelijk uw identiteitskaart kon voorleggen (zie administratieve dossier en gehoorverslag CGVS p.6). Dat u uw identiteitskaart bij zich hield op weg naar Europa is, gezien de huidige strenge en individuele controles op de internationale luchthavens, weinig overtuigend. Het feit dat u het hebben van een eigen Chinees paspoort en een Pools visum hebt verzwegen, wijst erop dat u op intentionele manier hebt getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Immers, het afleggen van correcte verklaringen aangaande het al dan niet bezitten van een eigen paspoort, alsook de omstandigheden van de vlucht uit het land van herkomst zijn elementen die cruciaal zijn voor een correcte beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Door het verzwijgen van dergelijke pertinente gegevens wordt de oprechtheid van uw asielaanvraag en uw algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze ondermijnd.

U maakte gewag van gezondheidsproblemen en daarmee samenhangende geheugenproblemen (zie gehoorverslag CGVS en regularisatieaanvraag 9ter). Toch blijkt uit het gehoorverslag van het CGVS, dat dateert van 10 augustus 2010, dat u tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen aangaande verschillende elementen van uw asielaanvraag. Zo kon u verwijzen naar uw precieze gewicht in het laatste jaar (zie gehoorverslag CGVS p.3). Zo kon u details geven over het verkrijgen van uw identiteitskaart (zie gehoorverslag CGVS p.6). Zo kon u de zogenaamde gegevens van het valse paspoort opgeven (zie gehoorverslag CGVS p.8). En zo kon u details geven over uw beweerde arrestatie in China (zie gehoorverslag CGVS p.8). In elk geval kan uw gezondheidsprobleem (en een eventueel daarmee samenhangend geheugenprobleem) dan ook niet worden aangehaald als een afdoende verklaring voor het afleggen van valse/foute verklaringen aangaande het al dan niet bezitten van een eigen paspoort.

Uit dit alles dient te worden besloten dat u niet enkel de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd. Zo dient te worden opgemerkt dat u door het niet voorleggen van uw persoonlijk, legaal paspoort de Belgische asielinstanties niet in staat stelt om uw werkelijke reisroute en –wijze te achterhalen én om na te gaan of u sinds u het paspoort werd uitgereikt al dan niet het land in en uit reisde. Omdat u op deze manier niet duidelijk maakt onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw vertrek in de Volksrepubliek China hebt verbleven én onder welke omstandigheden u het land verliet, maakt u het de Belgische

asielinstanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op uw werkelijke leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming en op het feit of u bij een eventuele terugkeer naar uw land een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming meent te moeten koesteren.

U bent in het bezit van een originele Chinese identiteitskaart en drie foto's van uzelf in Tibet. Deze documenten, die uw persoonsgegevens aantonen de welke hier niet ter discussie staan, vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. U bent niet in het bezit van enig begin van bewijs betreffende de door u voorgehouden asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In haar verzoekschrift roept verzoekster de schending in *“van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/5, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen”*.

2.2.1. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het verzoekschrift stelt dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de hoofd- en bijzaak in een dossier en verwijst naar het UNHCR-handboek van procedures en richtlijnen waar erop wordt gewezen dat *“een persoon, die omwille van zijn ervaringen, angst had voor de autoriteiten in het land van herkomst, nog steeds een dergelijke angst kan voelen ten aanzien van elke autoriteit en dus nog altijd bang kan zijn om vrijuit te spreken en een volledig en accurate versie te geven van zijn relaas”*. Voorts meent verzoekster *“Dat het niet coherent is om te zeggen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat men het verhaal van de eiseres gelooft dat ze politieke gevangenen hielp en dat ze van Tibet is, terwijl men dan in de bestreden beslissing beweert dat de valse verklaringen van de eiseres over haar paspoort en het Poolse visum de opechtheid van haar asielaanvraag en haar algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze zou worden ondermijnd”* en *“Dat wanneer op het gehoor op het Commissariaat-generaal wordt aangegeven en zelfs schriftelijk bevestigd [bevestigd] door de dossierbehandelaar dat men gelooft en [in] het relaas van de eisers [eiseres] en haar vrees, hier niet meer kan worden op terug gekomen in de bestreden beslissing”*.

3.2. De essentie van verzoeksters asielaanvraag berust op haar identiteit en nationaliteit, met name haar Tibetaanse origine en Chinese nationaliteit. Aldus kan worden verwacht dat verzoekster correct en

eenduidig haar identiteit aangeeft en dit ondersteunt met de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken. Verzoekster legde haar Chinese identiteitskaart voor die werd uitgereikt in 2009 door een politiekantoor in het Kandze district, prefectuur Kandze en waaruit haar identiteit en Chinese nationaliteit blijkt, maar haar verklaringen over haar paspoort waren manifest gelogen. Verzoekster hield initieel meermaals vol geen paspoort te hebben terwijl uit objectieve informatie uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een eigen paspoort had en een Schengenvisum verkreeg bij de Poolse ambassade in China. Pas in het verzoekschrift en na confrontatie met de informatie in de bestreden beslissing, geeft verzoekster toe China legaal en met een eigen paspoort te hebben verlaten samen met andere Tibetanen. Verzoekster licht toe *“er werd haar echter duidelijk gemaakt door de smokkelaar dat ze absoluut niet mocht spreken over haar paspoort en visum omdat ze anders zeker zou worden teruggestuurd naar China”* en stelt op aanraden van derden, namelijk andere asielzoekers, gelogen te hebben.

3.2.1. Het staat vast dat verzoeksters reisrelaas manifest gelogen is nu ze legaal reisde en dus geen smokkelaar nodig had. Daarbij toont verzoekster niet aan dat voor haar een uitzondering werd gemaakt op het principe dat een Schengenvisum persoonlijk dient te worden aangevraagd. Verzoekster is hoe dan ook verantwoordelijk voor de verklaringen die zij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen haar bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Verzoekster voegde aan het verzoekschrift fotokopieën van een aantal pagina's uit haar paspoort toe die aangeven dat ze geboren is in de provincie Sichuan. Verder blijkt ter terechtzitting dat verzoekster een eerder paspoort had. Verzoekster gaat er verder aan voorbij dat de identiteit van de kandidaat-vluchteling essentieel is bij de beoordeling van een asielaanvraag, alsook de plaats van herkomst en of zij in de negatieve aandacht staat van haar overheid. Daargelaten dat de dossierbehandelaar tijdens het verhoor inderdaad afstand dient te bewaren, kan in casu de CGVS geen verwijt worden gemaakt wanneer verzoekster er tijdens het verhoor op gewezen werd dat indien zou blijken dat ze toch een eigen paspoort heeft, ze een negatieve beslissing zou kunnen krijgen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit gaf verzoekster vooralsnog de kans haar verklaringen aan te passen en de waarheid te vertellen, wat ze niet heeft willen doen. Verder dient te worden herhaald dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een devolutieve werking heeft waardoor met volheid van rechtsmacht wordt geoordeeld en de Raad aldus niet gebonden is door de beoordeling van de commissaris-generaal.

3.2.2. Verzoekster legt geen enkel objectief element neer ter staving van haar voorgehouden arrestatie en verklaarde *“het certificaat van detentie”* na haar vrijlating te hebben verscheurd (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Verzoeksters asielmotieven zijn louter gesteund op ongestaafde en boude alleenstaande beweringen die niet kunnen overtuigen. Verzoekster stelt dat ze na het overlijden van haar man hun winkel had overgelaten en samen met haar vriendin een kledingzaak in Chengdu heeft gerund. Deze gedetailleerde verklaringen over haar eigen leven staan in sterk contrast met de feiten van haar asielverhaal. Verzoekster was een zakenvrouw en niet politiek actief. Zelfs indien ze enkele mensen bezocht in de gevangenis -quod non- dan nog toont ze niet aan dat ze hiervoor het land moest ontvluchten, hooguit kon ze mogelijk genoodzaakt zijn haar gevangenisbezoeken stop te zetten. Verzoekster maakt haar asielrelaas niet aannemelijk en toont dus allerminst vrees aan voor de Chinese autoriteiten. Dit klemte te meer nu verzoekster geen problemen had om contact te nemen met haar autoriteiten voor het verkrijgen van identiteits- en reisdocumenten en de Chinese overheid geen problemen had verzoekster hierbij te helpen. Aangezien verzoekster niet in de negatieve aandacht stond van haar overheid kunnen haar beweerde asielrelaas en gevangenschap geenszins overtuigen. Immers zoals verzoekster zelf beweert in het CGVS-verhoor weigeren de Chinese autoriteiten Tibetanen te helpen die verdacht worden.

3.3. Verzoekster verwijt de commissaris-generaal voorts dat *“er geen toepassing is gemaakt van de beginselen van het Handboek betreffende de mentaal gestoorde personen”*. Ze verwijst naar twee medische attesten van een arts van Fedasil en stelt dat ze *“lijdt aan ernstige depressie en ernstige geheugenstoornissen”*. Vooreerst dient te worden gewezen op de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). Het ene medische attest werd pas toegevoegd aan het verzoekschrift terwijl het dateert van 2009 en verweerder vraagt dan ook het stuk overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet niet in aanmerking te nemen nu het geen nieuw gegeven uitmaakt. De vaststelling dat een stuk geen nieuw gegeven is in de zin van artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, belet niet dat dit stuk mede in het beraad wordt

betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht ter adstructie van verzoeksters kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift. Het medisch attest wordt aldus in het beraad opgenomen.

3.3.1. De Raad stelt vast dat de attesten geenszins aantonen dat verzoekster “mentaal gestoord” is, noch dat zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, verzoekster niet verantwoordelijk is voor haar handelwijze. De medische attesten geven een eerste blik op verzoeksters gezondheidstoestand maar bevatten geenszins een grondig medisch onderzoek. Evenmin wordt aangetoond dat verzoekster een speciale behandeling nodig heeft. Integendeel, er wordt geen behandeling aangeraden naast een kuur van voorgeschreven medicatie. Daarenboven blijkt evenmin uit het gehoorverslag dat verzoekster niet zou kunnen functioneren. Waar het verzoekschrift alludeert dat verzoekster tijdens het verhoor blokkeerde toen haar gevraagd werd naar haar paspoort, merkt verweerder terecht op dat *“verzoekster geenszins “blokkeerde” als het onderwerp van het paspoort werd aangesneden. Zo stelde ze met betrekking tot haar paspoort dat ze ongeveer twee jaar gelden er één trachtte te verkrijgen, maar niet verkreeg. Ze vervolgde dat het al een aantal jaren is dat de Chinese autoriteiten aan Tibetanen geen paspoort geven en dat ze het paspoort aangevraagd heeft in het politiestation van Kandze (gehoorverslag CGVS blz.7)”*. Gedurende het verhoor legde verzoekster opmerkelijk gedetailleerde verklaringen af over haar werkzaamheden en gaf aldus allerminst blijk van enige verwardheid. Haar voorgehouden medische toestand valt bovendien geenszins te rijmen met verzoeksters relaas mensen uit Amdo in contact te brengen met hun gevangengenomen (politieke) familieleden, wat een enorme vastberadenheid en mentale sterkte vereist. Verzoeksters verklaringen over haar paspoort en de problemen met de Chinese autoriteiten vertonen eerder verzoeksters mogelijkheid om consequent en aanhoudend te liegen wat in strijd is met haar voorgehouden psychische problemen die kennelijk niet beperkt zijn in de tijd, noch recent zijn en die volgens de arts van Fedasil geen behandeling door een gespecialiseerde arts behoeven. Het verwijt van verzoekster dat *“de tegenpartij een medisch advies had moeten vragen van de psychiater van het Commissariaat-generaal”* is niet ernstig nu verzoekster, noch haar advocaat tijdens het verhoor gewag maakte van een zware mentale gestoordheid en dat evenmin uit de medische attesten blijkt.

3.4. Wat de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreft, dient verzoekster erop te worden gewezen dat de rechtspraak geen precedentwaarde heeft. Aangaande de beslissing van de Vaste Beroepscommissie stelt verzoekster *“dat het bestaan van valse verklaringen de asielautoriteiten er niet van ontslaat om uiteindelijke de vraag te stellen naar de noodzaak aan een internationale bescherming, gelet op de objectieve elementen in het dossier”*. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat ze loog over het bezit van een eigen paspoort en de kern van haar relaas en met name haar afkomst uit Tibet, niet blijkt uit haar identiteitsstukken, noch uit haar verklaringen.

3.5. Wat de overige documenten betreft, stelt de Raad dat de foto's geen bewijs leveren van verzoeksters Tibetaanse afkomst, noch van haar asielrelaas. Het algemeen mensenrechtenrapport volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Tibet. De verwijzingen in het verzoekschrift naar algemene rapporten dienaangaande zijn dan

ook niet dienend. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK